

Pál Sándor Attila

Pásztorballada

*A haldokló román pásztor a nyájához intézte
utolsó szavait, miután részeg kollégái
a kalyibája mellett összeverték,
mint az állatok.*

*Persze ő is be volt akasztva,
félholtan így hát
juhaira hagyományozta mindenét,
amennyire erejéből tellett,
nagyívű beszédet tartott az állatoknak,
s a kost megkérte, vigye hírét,
hogyminden hogyan esett.*

*Mikor végleg lehunyta szemét,
a nyáj nagy része szétszéledt,
egy ideig ott tébláboltak,
azután sorra összefogdosták őket más gazdák,
volt, amelyiket autó, vonat csapta el.*

*A pásztor teste elrohadt temetetlenül,
a kalyiba összedőlt.*

*Egy kirándulócsoporthoz aztán körbefotózta a helyet,
mint valami régi, egzotikus, szocialista romot.*

*A csoport egyik tagjának drágább gépe volt,
később kiállítása lett,
sőt díjat kapott Miorița című képe.*

Köztes-európai fiatalember balladája

*„Hatvanas éveimre vajon nekem is ez marad?
Út széléről nézegetni, ahogy az élet megáll, majd elhalad?
Egy doboz sörből kortyolgatni gyűrött arccal, akárhogy essen?
Hazabotorkálni és végigdőlni egy sezlomnyi csenden?”*

Ballada a barkáról

Dúli-dúli

*Embermagas füvek között sétáltam
a mezőn. Addig kellett tennem, míg
megtehettem. Ekkor történt, hogy
mellkasomra barka szállt. Míg
hazaértem, a zöld kis hernyó
srapnelszilánkként fújni kezdte
magát a bőröm alá, majd a húsba,
egyre lejjebb, egészen a szívemig.
A szívemnél megállt. Éppen csak
belebökte a fejét, majd, hogy a vér
ízét megérezte, belebújt. A szívemnek
épp csak a ritmusa változott, tá-tá
helyett esztamra váltott. A barka
ott betokosodott, táplálta az áramló,
oxigéndús vér, öblögette, locsolgatta,
addig, mígnem sarjadni kezdett, újra élt.
Így lettem növény. Dús lombú nyírfa
a semmi közepén.*

Hagyományos ballada

*Hagyomány és Emlékezet
elég ritkán ráznak kezet.
Két sértődött öregúr,
nem kell nekik semmi új.*

*Hagyomány és Emlékezet
egy dologban megegyezett:
„Ne ápolj minket, te gyerek,
Hiszen egyikünk sem beteg,
Élünk mi a magunk módján,
Ahogy lehet.”*